

1

‘Kan jij even de telefoongegevens van Frits van der Cloe checken?’ vroeg rechercheur Zevenhuizen over de rand van zijn computerscherm aan Levi Verschoor. De vragende ogen wachtten op antwoord.

Omdat rechercheur Verschoor bezig was met het lezen van zijn mail, duurde het even voordat hij antwoord gaf. ‘Is goed’, antwoordde hij afwezig. Zijn hoofd was er helemaal niet bij. Net had hij een mail ontvangen met de bewakingsbeelden van een supermarkt. Daaronder stond een hele lap tekst van Kai Poortvliet. Het kwam erop neer dat de agent het heel erg druk had en geen tijd had om de camera-beelden te analyseren, terwijl dat wel prioriteit had. Maar een blik in de kantine, waarop hij vanachter zijn bureau zicht had, gaf een tegenovergestelde indruk. Kai, een agent van Aziatische afkomst, zat op een van de tafels een sterk verhaal op te hangen tegen een stel jonge agenten. ‘Mafkees’, mompelde Verschoor, terwijl hij de video startte. ‘Ik heb het gestuurd’, zei Zevenhuizen.

Met gefronste wenkbrauwen keek Verschoor Zevenhuizen aan. ‘Wat heb je gestuurd?’

‘De telefoongegevens van Frits van der Cloe. Ik heb er gelijk even wat opmerkingen onder gezet, zaken waar je op moet letten.’

‘Aha, over een uurtje begin ik eraan’, beloofde Verschoor, terwijl hij zich weer op zijn computerscherm richtte.

‘Kan het ook nu?’ vroeg Zevenhuizen ietwat gestrest. ‘Frits zit namelijk in de verhoorkamer en we moeten hem over twee uur laten gaan. Hij heeft hier namelijk al een nachtje gelogeed en de vierentwintig uur zijn bijna voorbij, tenzij ...’

‘Tenzij jullie een bewijsstuk vinden waardoor jullie uitstel kunnen vragen bij de officier van justitie, zodat jullie meer tijd krijgen om hem te ondervragen’, maakte Verschoor de zin af. Hij zuchtte diep en keek geïrriteerd voor zich uit.

Een rustige start had de bedrijfsarts hem beloofd. Papierwerk, archiveren en computerwerk vielen daaronder. Levi Verschoor had zijn eigen voorstelling van die rustige start al gemaakt: koffiezetten voor iedereen, zelf een beetje koffieleuten en soms een verhoor bijwonen. Maar niks van dit alles. De eerste dag dat hij weer op het bureau was na zijn burn-out werd hem gelijk een stapel dossiers voorgeschoteld om eens goed te bekijken. Ernaast lag zo’n lange waslijst aan bijzonderheden dat je die niet eens met een magneet aan je koelkast durfde te bevestigen. Twee dagen later was hij eindelijk klaar en toen mocht hij camerabeelden gaan checken voor zijn collega. En zo ging het al bijna een maand.

Toen hij zich dat realiseerde, werd hij het echt zat. Resoluut stond hij op en liep naar de koffieautomaat. Een kop kof-

die zou een goed middel zijn tegen zijn verslechterende humeur. Dat kon hij juist nu niet gebruiken.

Ruim een halfjaar geleden had hij zich mee laten sleuren door zijn impulsen en gevoelens. Het had hem bijna zijn baan gekost. Na een gedwongen bezoek aan de bedrijfsarts bleek er geen sprake te zijn van PTSS, waar ze in eerste instantie bang voor waren. Maar dat hij tegen een burn-out aan zat, was wel duidelijk. Daarom moest hij een halfjaar verplicht vrij nemen en elke week de psycholoog bezoeken. Die zou hem helpen de boel op een rijtje te zetten, zodat hij weer aan het werk kon. En dat was gelukt. Hij had veel nagedacht over de afgelopen jaren. Het begon met het verlies van zijn collega onderzoeker Van Zessen, die voor zijn ogen vermoord werd. Tijdens het verwerken hiervan kreeg hij een nieuwe collega, Lois van Leeuwen. Een onderzoeker met pit en tegelijk erg zorgzaam. Het klikte snel tussen hen, maar het gemis van Van Zessen bleef zijn tol eisen. Hierdoor kwam een zwarte periode uit zijn privéleven weer als een nachtmerrie naar boven. De scheiding tussen privé en werk vervaagde, met als gevolg dat hij zijn gevoelens op werk niet meer opzij kon zetten. Daardoor had hij zichzelf en zijn collega's in groot gevaar gebracht. Dat was voor commissaris Dekker doorslaggevend geweest om maatregelen te nemen. Verschoor kreeg een verwijsbrief naar de bedrijfsarts en kwam via haar bij de psycholoog terecht.

Verschoor pakte zijn mok koffie onder de automaat vandaan en draaide zich om. Bijna botste hij tegen Loïs op. Beiden schrokken en zetten een stap terug. ‘Goedemiddag, mevrouw Van Leeuwen’, groette Verschoor met een glimlach. Hij nam een slok van zijn koffie en verbrandde zijn tong. Het was bijna een ritueel geworden om zich te branden aan de eerste slok koffie.

‘Voor jou is het Loïs, meneer Verschoor’, kaatste Loïs glimlachend terug. Ook zij vulde haar mok met koffie.

‘Wat een eer’, zuchtte Verschoor genoeglijk. Al werkten ze op dit moment niet samen, toch zagen ze elkaar elke dag. Meestal tijdens de korte pauzes, maar het kwam ook een enkele keer voor dat ze samen een verhoor afnamen.

‘Kun jij mij zo even bijstaan bij een verhoor?’ vroeg ze, terwijl ze in haar koffie roerde.

Echt iedereen had hem nodig vandaag! Hoe ging hij dit allemaal doen? Snel maakte hij een planning voor het komende uur. Als hij nu eens zonder gezien te worden door Kai en Zevenhuizen even met Loïs meeding om dat verhoor af te nemen ... Dat was toch ook noodzakelijk en het was een stuk leuker dan al die andere taken.

‘Oké, als we het nu meteen doen, kan het wel’, stemde Verschoor in op gedempte toon. Intussen hield hij Kai en Zevenhuizen in de gaten. Hij hoopte dat ze niet op hem letten.

Dat was inderdaad het geval. Kai zat nog steeds zijn sterke

verhalen op te hangen en Zevenhuizen was druk aan het werk achter zijn computer.

Loïs knikte en liep richting de verhoorkamers. Verschoor wierp nog een laatste blik naar de researchkamer en stootte haar toen achterna.

‘Wie zit er in de verhoorkamer?’ vroeg hij toen hij Loïs had ingehaald. Daarop opende Loïs het dossier dat ze net van haar bureau had gepakt en keek snel op de eerste pagina. ‘Esmee Slinge, een buschauffeuse. Nadat ze een paar jongens had betrappt op zwartrijden, is ze door hen stevig aangepakt. Nu wil ze aangifte doen van mishandeling.’

‘Is ze erg toegetakeld?’ vroeg Verschoor. Om antwoord te kunnen geven moest Loïs een paar bladzijden verder zijn in het dossier. Ondanks dat ze het eerder al gelezen had, was ze vergeten wat de verwondingen precies waren.

‘Een kneuzing, een blauw oog en wat schrammen.’

‘Dan heeft ze nog geluk gehad’, concludeerde Verschoor.

‘Tegenwoordig komen de meeste mensen er slechter vanaf na een aanval van jongeren.’

Loïs knikte.

Intussen waren ze aangekomen bij een van de verhoorkamers. Ze groetten de vrouw aan de andere kant van de tafel en gingen tegenover haar zitten. Het blauwe oog viel gelijk op. Door de plek was het gezicht van de buschauffeuse niet erg aantrekkelijk om naar te kijken.

‘Esmee Slinge, neem ik aan?’ begon Loïs het gesprek.

Natuurlijk wist ze dat de vrouw tegenover haar zo heette, maar een dubbelcheck was altijd handig.

‘Inderdaad, ik kom aangifte doen van mishandeling’, bevestigde Esmee. Toen ze haar handen wilde vouwen, kwam er een pijnlijke trek op haar gezicht.

‘U bent goed aangepakt’, concludeerde Verschoor.

‘Inderdaad, ik had dit niet verwacht.’

‘Wat had u niet verwacht?’ haakte Loïs daarop in.

Esmee haalde haar schouders op. ‘Bij de halte Station Lombardije stapten er een paar schooljongens in aan de achterzijde van de bus. Aangezien er vlak bij die halte een school zit, gebeurt dat wel vaker. Omdat ze een zitplaats willen hebben of omdat ze willen zwartrijden. Dat laatste was deze keer het geval, zag ik. Drie van de vier jongens die naar binnen glipten, checkten niet in met een ov-kaart. Daarom riep ik de jongens naar me toe en spraken hen daarop aan. Daarna gaf ik ze de kans om alsnog in te checken en dan zou ik het daarbij laten. Een van de jongens deed dit gelijk, maar de andere twee gingen moeilijk doen. Ze begonnen een verhaal op te hangen dat ze zo snel mogelijk naar hun zieke oma moesten omdat die op sterven lag. Omdat ze zoveel haast hadden, waren ze hun ov-kaart vergeten mee te nemen. Dat kon natuurlijk waar zijn, maar ze zeiden het op zo’n intimiderende manier dat ik er weinig van geloofde. Dus gaf ik ze geen toestemming om gratis te reizen en vroeg ik ze vriendelijk om de bus te verlaten, zodat ik gewoon op tijd de volgende halte kon

halen. Dit werd helaas niet gewaardeerd en eentje gaf me een stomp tegen mijn schouder. In een reflex stond ik op, pakte zijn arm vast en keek hem doordringend aan. Nog voordat ik iets kon zeggen kreeg ik nog een stomp, maar nu in mijn gezicht.’ Esmee wees naar haar blauwe oog.

Loïs bleef nog even doortikken op haar tablet en keek toen op. ‘En toen?’

‘Daarna kreeg ik nog een paar duwen. De laatste duw zorgde ervoor dat ik achterover wankelde en over de chauffeursstoel struikelde. Toen ik weer opstond, waren alle vier de jongens verdwenen. Omdat ik toen nog niks voelde, dacht ik dat het wel zou meevallen en heb ik gewoon mijn dienst hervat. Maar aan het eind van mijn route begonnen mijn oog en mijn schouder aardig pijn te doen. Het was gelukkig mijn laatste rit. Meteen daarna heb ik mijn leidinggevende ingelicht. Die raadde me aan naar de politie te gaan. Zodoende zit ik hier.’

Er viel even een korte stilte waarin Loïs het verhaal dat net was verteld uittikte. ‘Hoe zagen die jongens eruit?’ vroeg Verschoor.

‘De twee die mij hebben geslagen, weet ik nog wel, die andere niet. Op hen heb ik niet meer gelet nadat ze in hadden gecheckt. Er hangen trouwens camera’s in de bussen. Ik weet niet of die camera’s ook opnemen. Zo ja, kunt u ze altijd terugkijken’, ratelde Esmee door.

Het was een praatgrage vrouw, merkte Verschoor. Soms

was dit ten nadele, maar nu zeker niet. Esmee wist waarmee ze moest aankomen bij de politie.

Op het moment dat Loïs een vraag wilde stellen, werd er geklopt. Het hoofd van agent Peters verscheen om de hoek van de deur. Hij wenkte Verschoor.

Die keek even verbaasd naar Loïs en excuseerde zich tegenover de twee vrouwen.

In eerste instantie meende hij dat Kai of Zevenhuizen hem liet halen, maar dat deze gedachte niet klopte, hoorde hij snel. Toen hij de deur van de verhoorkamer sloot, keek hij verwachtingsvol naar agent Peters. ‘Wat is er?’

Peters boog zich iets naar voren. ‘Je moet direct naar commissaris Dekker. Hij wil je zo snel mogelijk spreken.’

Verschoor knikte, hij was erg benieuwd.

Peters stapte de verhoorkamer in om Verschoors plek in te nemen. Voor hij de deur sloot, knikte hij zijn collega bemoedigend toe.

Peinzend liep Verschoor naar de kamer van commissaris Dekker. Vreemd dat hij hem onverwacht liet komen. Meestal kwam de commissaris zelf iemand halen.

Plotseling becroop hem het gevoel dat er iets bijzonders moest zijn.

Bij het kamertje van Dekker aangekomen, klopte hij drie maal en wachtte op een reactie. Hij staaarde doelloos naar de lamellen voor de ramen in de gang. Het viel hem nu pas

op dat die er hingen, terwijl hij toch al een tijdje in dienst was op bureau Zuidplein.

‘Binnen!’ hoorde hij opeens een zware stem.

Hij opende de deur.

Er ging een schok door hem heen toen hij de kamer in keek. Naast Dekker stond iemand die hij ongeveer een halfjaar geleden had ontmoet. Zij was hier natuurlijk niet zomaar. Er was een reden voor haar komst, of het nu goed nieuws was of slecht nieuws.

‘Rechercheur Verschoor’, groette ze met een glimlach. Met uitgestoken hand liep ze op hem af en schudde de zijne stevig.

‘Yil, dat is een poosje geleden!’

Yil, een van bedrijfsartsen van de politie Rotterdam, glimlachte. ‘Inderdaad, het is een poos geleden. Gaat alles goed met u?’

‘Ja, het gaat prima. Mijn drang om weer gewoon aan het werk te gaan is er wel. Papierwerk is namelijk niet echt mijn ding.’

Het was eruit voor hij het zich realiseerde. Het luchtte hem op. Even keek hij schuin naar Dekker. Die ving zijn blik en gaf hem een klein knikje. Waarom snapte hij niet, maar tijd om daarover na te denken kreeg hij niet.

‘Dat snap ik, maar ook dat werk moet gebeuren’, zei Yil terwijl ze uit haar aktetas een dossiermap tevoorschijn haalde.

Verschoor zuchtte. Waar ging dit gesprek heen? Het leek

of hij hier voor piet snot stond. En waarom zei Dekker niets? Het enige geluid dat hij maakte, was het toch wel overdreven slurpen aan zijn verse kop koffie.

‘Alleen, dat papierwerk wordt over twee weken door een ander gedaan’, ging de bedrijfsarts verder, terwijl ze in haar dossier keek. Even verscheen er een diepe frons op haar gezicht, maar die verdween toen ze gevonden had wat ze zocht. Verschoor wachtte in spanning af wat de vrouw te melden had. Toen ze hem plots aankeek, zag de rechercheur dat ze glimlachte.

‘Hier staat dat u vanaf maart weer als rechercheur in dienst mag.’ Yil overhandigde hem een formulier waarop dit bevestigd werd.

‘Dat is goed nieuws’, reageerde Verschoor oprecht blij, terwijl hij beiden beurtelings aankeek.

Yil knikte hem vriendelijk toe, pakte haar aktetas en gaf Verschoor een hand. ‘Succes, rechercheur Verschoor.’